

Arrest

nr. 93 986 van 19 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X -
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 december 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. MOUBAX en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X en X en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 oktober 2012 en hebben zich dezelfde dag verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 6 november 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar zij werden gehoord op 9 november 2012.

1.3. Op 23 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden per drager op 27 november 2012 ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van AL SALIH, Mohammad:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en een sjiitische moslim te zijn afkomstig van Bagdad, meer bepaald van de wijk Karrada. U studeerde af aan de technische universiteit van Bagdad als mechanica ingenieur. In 1986 huwde u met Maha Abada (CGVS 12/0137B, O.V. 7.602.729). Jullie kregen samen drie kinderen Oussama (CGVS 12/01372, O.V.7.603.112), Youssef (CGVS 12/01373, O.V.) en Moussa. U vervulde uw dienstplicht eind jaren 1980 aan het Instituut van voor Atoomenergie. Na uw dienstplicht, werd u werkzaam in de onderneming van uw vader die handelde in kledingstoffen. U werkte er tot na de val in 2004. In dat jaar ging u werken voor een Jordaans bedrijf genaamd Shahin, dat in Irak samenwerkte met de Amerikanen en gespecialiseerd was in het onderhoud van zware machines. Nog datzelfde jaar werd u door onbekende bedreigd omwille van uw werkzaamheden voor dit bedrijf waarop u onmiddellijk ontslag nam.

In oktober 2006 werd uw zoon Youssef, toen hij onderweg was naar school, ontvoerd. Zijn ontvoerders vroegen een bedrag van 50.000 dollar aan losgeld. Na onderhandelingen werd deze som teruggebracht tot 20.000 dollar. U betaalde het bedrag waarop uw zoon werd vrijgelaten. Na de ontvoering van Youssef besloot u dat u en uw gezin niet langer in Irak kon blijven. In december 2006 vertrokken jullie uit Irak en vestigden u en uw gezin zich in Syrië, meer bepaald in Damascas in de Balad al Dumar wijk. U slaagde erin aldaar een nieuw leven op te bouwen. Met het uitbreken van de opstand in Syrië verslechterde de algemene veiligheidssituatie. Op 2 augustus 2012 werden u en uw gezin vroeg in de ochtend opgeschrikt door een raketaanval op jullie woning die zich plotseling bevond op de frontlinie tussen soldaten van het Vrije Syrische Leger en regeringssoldaten. Jullie slaagden erin om te ontkomen en doken onder in een hotel in het centrum van Damascus. Toen jullie enkele dagen later naar jullie woning teruggingen om nog wat spullen op te halen, constateerden jullie de woning grotendeels was vernield en dat alles van waarde was gestolen. U besloot niet langer in Syrië te blijven. Op 13 augustus 2012 verliet uw Syrië via de nationale luchthaven en reisden u en uw familie naar Turkije. Na een viertal maanden aldaar te hebben verbleven, reisden jullie met valse Deense paspoorten, naar Egypte en vervolgens naar Tunesië. Op 27 oktober vertrok u vanuit Tunesië per vliegtuig naar België waar u nog dezelfde dag aan de Belgische autoriteiten kenbaar maakte nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw Irakese identiteitskaart, een kopie van uw Irakees nationaliteitsbewijs, een kopie van uw vals Deens paspoort, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van uw boardingpass van de vlucht van Tunis naar Brussel en tenslotte originele foto's van de aanval op uw woonst in Syrie, te Damascus.

B. Motivering

Na uw gehoor op 9 november 2012 door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat u niet heeft overtuigd waarom u na uw vertrek uit Syrië gezien de actuele precaire veiligheidssituatie aldaar (CGVS, p. 11), niet zou kunnen terugkeren naar Irak. U maakt immers niet aannemelijk dat u in Irak een vervolging vreest in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen elementen aanhaalt waaruit kan worden geconcludeerd dat u thans in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève hoeft te koesteren. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vooropstelt niet naar Irak terug te kunnen keren omwille van de algemene situatie. U verklaarde dat er geen veiligheid is, geen toekomst en geen mogelijkheid om een normaal leven te lijden. U gevraagd of er ook aanwijzingen zijn dat u persoonlijk geviséerd wordt, stelt u dat men in Irak alles kan verwachten zoals arrestaties, ontvoeringen. U nogmaals gevraagd of er concrete aanwijzingen zijn dat ook u slachtoffer zou worden van deze praktijken, stelt u dat dit niet het geval is (CGVS, p. 14 – 15). U brengt dan ook geen concrete aanwijzingen aan dat u thans persoonlijk geviséerd zou worden in de zin van de Conventie van Genève.

In verband met problemen die zich in het verleden in Irak hebben voorgedaan dient vervolgens te worden opgemerkt dat het incident met de dreigbrief die u in 2004 zou hebben ontvangen omwille

van uw samenwerking met de Amerikanen, onvoldoende zwaarwichtig is om actueel in uw hoofde gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Naar aanleiding van deze dreigbrief, stopte u met uw werk bij de Jordaanse onderneming waarop er zich verder geen problemen meer voordeden, waardoor moeilijk kan worden besloten dat er sprake zou zijn van vervolging in de zin van de Conventie van Genève (CGVS, p. 11- 12).

Voorts moet worden aangestipt dat de ontvoering van uw zoon Youssef in oktober 2006 geen verband hield met één van de vijf vervolgingsgronden van de Vluchtelingenconventie, te weten religieuze of politieke overtuiging, etnische origine, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Het door u ingeroepen vluchtmotief, de ontvoering waarvan uw zoon slachtoffer is geworden, is dan ook te kwalificeren als een eenmalig incident met een financieel motief. Zijn ontvoerders eisten namelijk losgeld. Na drie dagen gevangenschap werd uw zoon vrijgelaten nadat u hun eis voor losgeld had ingewilligd (CGVS, p. 11- 12). Aldus toont u niet aan dat uw zoon werd vervolgd omwille van één van de redenen van de Conventie van Genève.

Hoewel uw zoon in het verleden het slachtoffer is geworden van een ontvoering waarbij hij mogelijks ernstige schade opliep omwille van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet oordeelt het CGVS in uw specifiek geval dat het weinig aannemelijk is dat u of uw familieleden in de toekomst opnieuw het slachtoffer zouden worden van een ontvoering en dit omwille van volgende redenen. Na de ontvoering van uw zoon in oktober 2006, heeft u nog een tweetal maanden in Bagdad gewoond, zonder dat er zich in die periode andere incidenten voordeden (CGVS, p.13). Naast familieleden onder wie de kinderen van uw broers en zussen die al die tijd in Bagdad zijn blijven wonen, zijn op geen enkel moment bedreigd of slachtoffer geworden van ontvoeringen omwille van losgeld (CGVS, p. 13). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de identiteit van de ontvoerders van uw zoon in de loop der jaren bekend zou zijn geraakt en dat zij door de autoriteiten zouden zijn opgepakt. Er kan dan ook worden gesteld dat van hunnentwege ten overstaan van uw zoons, thans geen risico meer uit gaat (CGVS, p. 13). Op basis van bovenstaande maakt u dan ook weinig aannemelijk dat u in de toekomst een reëel risico loopt in Bagdad op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De door uw neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze voorliggende appreciatie zouden kunnen wijzigen. Ze bevestigen uw identiteit, nationaliteit, herkomst, reisroute en de slechte veiligheidssituatie in Syrië, aspecten die hier evenwel niet ter discussie staan.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het

geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve dient er te worden opgemerkt dat in hoofde van uw echtgenote en kinderen eveneens werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor 3 subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van ABADA, Maha:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten een sjiitische moslim te zijn afkomstig van Bagdad, meer bepaald van de wijk al Amin. Na uw huwelijk met uw echtgenoot Mohammed Al Salih (CGVS 12/01371 O.V.7.602.729) verhuisde u naar de wijk Karrada. Jullie kregen samen drie kinderen Oussama (CGVS 12/01372, O.V.7.603.112), Youssef (CGVS 12/01373, O.V.7.603.112) en Moussa.

In oktober 2006 werd uw zoon Youssef, toen hij onderweg was naar school, ontvoerd. Zijn ontvoerders vroegen een bedrag van 50.000 dollar aan losgeld. Na onderhandelingen werd deze som teruggebracht tot 20.000 dollar. Het bedrag werd betaald waarop uw zoon werd vrijgelaten. Na de ontvoering van Youssef besloten u en uw echtgenoot dat jullie niet langer in Irak konden blijven. In december 2006 vertrokken jullie uit Irak en vestigden u en uw gezin zich in Syrië, meer bepaald in Damascas in de Balad al Dumar wijk. Met het uitbreken van de opstand in Syrië in het voorjaar van 2011, verslechterde ook in Syrië de algemene veiligheidssituatie. Op 2 augustus 2012 werden u en uw gezin vroeg in de ochtend opgeschrikt door een raketaanval op jullie woning die zich plotseling bevond op de frontlinie tussen soldaten van het Vrij Syrische Leger en regeringssoldaten. Jullie slaagden erin om te ontkomen en doken onder in een hotel in het centrum van Damascus. Toen jullie enkele dagen later naar jullie woning terugkeerden om nog wat spullen op te halen, constateerden jullie dat de woning grotendeels was vernield en dat alles van waarde was gestolen. Er werd besloten niet langer in Syrië te verblijven. Op 13 augustus 2012 verliet u Syrië via de nationale luchthaven en reisden u en uw familie naar Turkije. Na een viertal maanden aldaar te hebben verbleven, reisden jullie met valse Deense paspoorten, naar Egypte en vervolgens naar Tunesië. Op 27 oktober vertrok u vanuit Tunesië per vliegtuig naar België waar u nog dezelfde dag aan de Belgische autoriteiten kenbaar maakte nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw Irakese identiteitskaart, een kopie van uw Irakees nationaliteitsbewijs, een kopie van uw vals Deens paspoort, een kopie van de identiteitskaart van uw zoon Moussa, een kopie van een vals Deens paspoort op naam van uw zoon Moussa, een kopie van de Boardingpass van de vlucht van Tunis naar Brussel op naam van uw zoon Moussa en tenslotte originele Syrische schoolrapporten van uw zoon Moussa.

B. Motivering

Na uw gehoor op 9 november 2012 door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat u niet heeft overtuigd waarom u na uw vertrek uit Syrië omwille van de actuele precaire veiligheidssituatie aldaar (CGVS, p. 7), niet zou kunnen terugkeren naar Irak. U maakt immers niet aannemelijk dat u in Irak een vervolging vreest in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen elementen aanhaalt waaruit kan worden geconcludeerd dat u thans in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève hoeft te koesteren. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vooropstelt niet naar Irak terug te kunnen keren omwille van de algemene veiligheidssituatie. U stelt expliciet dat u in Irak niet persoonlijk wordt geviséerd waardoor moeilijk kan worden aangenomen dat er in uw hoofde sprake zou zijn van vervolging in de zin van de Conventie van Genève (CGVS, p.8).

In verband met problemen die zich in het verleden in Irak hebben voorgedaan, moet worden aangestipt dat de ontvoering van uw zoon Youssef in oktober 2006 geen verband hield met één van de vijf vervolgingsgronden van de Vluchtelingenconventie, te weten religieuze of politieke overtuiging, etnische origine, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Het door u ingeroepen vluchtmotief, de ontvoering waarvan uw zoon slachtoffer is geworden, is dan ook te kwalificeren als een eenmalig incident met een financieel motief. Zijn ontvoerders eisten namelijk losgeld. Na drie dagen gevangenschap werd uw zoon vrijgelaten nadat u hun eis voor losgeld had ingewilligd (CGVS, p. 7-8). Aldus toont u niet aan dat uw zoon werd vervolgd omwille van één van de redenen van de Conventie van Genève.

Hoewel uw zoon in het verleden het slachtoffer is geworden van een ontvoering waarbij hij mogelijks ernstige schade opliep omwille van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet oordeelt het CGVS in uw specifiek geval dat het weinig aannemelijk is dat u of uw familieleden in de toekomst opnieuw het slachtoffer zouden worden van een ontvoering en dit omwille van volgende redenen. Na de ontvoering van uw zoon in oktober 2006, heeft u nog een tweetal maanden in Bagdad gewoond, zonder dat er zich in die periode andere incidenten voordeden (CGVS, p.8). Naaste familieleden onder wie de kinderen van uw broers en zussen die al die tijd in Bagdad zijn blijven wonen, zijn op geen enkel moment bedreigd of slachtoffer geworden van ontvoeringen omwille van losgeld (CGVS, p. 8). Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw echtgenoot dat de identiteit van de ontvoerders van uw zoon in de loop der jaren bekend zou zijn geraakt en dat zij door de autoriteiten zouden zijn opgepakt. Er kan dan ook worden gesteld dat van hunnentwege ten overstaan van uw zoons, thans geen risico meer uit gaat (CGVS 12/01371, p. 13). Op basis van bovenstaande maakt u dan ook weinig aannemelijk dat u in de toekomst een reëel risico loopt in Bagdad op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De door uw neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze voorliggende appreciatie zouden kunnen wijzigen. Ze bevestigen uw identiteit, nationaliteit, herkomst, uw verblijf in Syrië en reisroute, aspecten die hier evenwel niet ter discussie staan.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve dient er te worden opgemerkt dat in hoofde van uw echtgenoot en kinderen eveneens werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van AL SALIH, Ausama:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en een sjiitische moslim afkomstig van Bagdad te zijn, meer bepaald van de wijk al Karrada. Daar uw vader in 2004 werd bedreigd omdat hij werkte voor een Jordaanse firma die samenwerkten met de Amerikanen alsook omwille van de ontvoering van uw broer Youssef, nam uw familie eind 2006 de beslissing om Irak te verlaten. U vertrok met uw familie naar Syrië, meer bepaald naar Damascus. Met het uitbreken van de opstand in Syrië in het voorjaar van 2011, verslechterde ook in Damascus langzamerhand de veiligheidssituatie.

Op 2 augustus 2012 werden u en uw familie vroeg in de ochtend opgeschrikt door een raketaanval op jullie woonst die zich plotseling te midden van gevechten tussen soldaten van het Vrij Syrische Leger en regeringssoldaten bevond. Jullie slaagden erin om te ontkomen en doken onder in een hotel in het centrum van Damascus. Toen jullie enkele dagen later naar jullie woning teruggingen om nog wat spullen op te halen, constateerden jullie dat de woning grotendeels was vernield en dat alles van waarde was gestolen. Er werd besloten niet langer in Syrië te verblijven. Op 13 augustus 2012 verliet u Syrië via de nationale luchthaven en reisden u en uw familie naar Turkije. Na een viertal maanden aldaar te hebben verbleven, reisden jullie met valse Deense paspoorten, naar Egypte en vervolgens naar Tunesië. Op 27 oktober vertrok u en uw familie vanuit Tunesië per vliegtuig naar België waar u nog dezelfde dag aan de Belgische autoriteiten kenbaar maakte nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw Irakese identiteitskaart, een kopie van uw Irakees nationaliteitsbewijs, een kopie van uw vals Deens paspoort en tenslotte een kopie van uw boardingpass van de vlucht van Tunis naar Brussel.

B. Motivering

Na uw gehoor op 9 november 2012 door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat u niet heeft overtuigd waarom u na uw vertrek uit Syrië in augustus 2012 omwille van de precare veiligheidssituatie (CGVS, p. 6), niet zou kunnen terugkeren naar Irak. U maakt immers niet aannemelijk dat u in Irak een vervolging vreest in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen elementen aanhaalt waaruit kan worden geconcludeerd dat u thans in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève hoeft te koesteren. U stelt immers expliciet niet als familie te worden geïdентificeerd, maar niet naar Irak te willen terugkeren omwille van de algemene situatie. U brengt verder geen concrete aanwijzingen aan dat u thans persoonlijk geïdентificeerd zou worden in de zin van de Conventie van Genève (CGVS, p. 6).

In verband met problemen die zich in het verleden in Irak hebben voorgedaan dient te worden opgemerkt dat het incident met de dreigbrief die uw vader in 2004 zou hebben ontvangen omwille van zijn samenwerking met de Amerikanen, onvoldoende ernstig is om te kunnen worden gekwalificeerd als vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Naar aanleiding van deze dreigbrief, stopte uw vader immers met zijn werk bij de Jordaanse onderneming waarop er zich verder geen problemen meer voordeden (CGVS, p. 6).

Voorts moet worden aangestipt dat de ontvoering van uw broer Youssef in oktober 2006 geen verband hield met één van de vijf vervolgingsgronden van de Vluchtelingenconventie, te weten religieuze of politieke overtuiging, etnische origine, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Het door u ingeroepen vluchtmotief, de ontvoering waarvan uw broer slachtoffer is geworden, is dan ook te kwalificeren als een eenmalig incident met een financieel motief. Zijn ontvoerders eisten namelijk losgeld. Na drie dagen gevangenschap werd uw broer vrijgelaten nadat uw vader hun eis voor losgeld had ingewilligd. U toont dan ook niet aan dat uw broer werd vervolgd omwille van één van de redenen van de Conventie van Genève.

Hoewel uw broer in het verleden het slachtoffer is geworden van een ontvoering waarbij hij mogelijks ernstige schade opliep omwille van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet oordeelt het CGVS in uw specifiek geval dat het weinig aannemelijk is dat u of uw familieleden in de toekomst opnieuw het slachtoffer zouden worden van een ontvoering (CGVS, p. 6). U heeft hiertoe immers geen enkele indicatie. Bovendien blijkt ondermeer dat u na de ontvoering van uw broer in oktober 2006, nog een tweetal maanden met uw familie in Bagdad heeft gewoond, zonder dat er zich in die periode andere incidenten voordeden (CGVS 12/01371, p.13). Evenmin zijn neven of nichten in de loop der jaren slachtoffer geworden van ontvoeringen omwille van losgeld (CGVS 12/01371, p. 13). Ook zou de identiteit van de ontvoerders van uw broer in de loop der jaren bekend zijn geraakt en zouden zij door de autoriteiten zijn opgepakt. Er kan dan ook worden gesteld dat van deze personen thans geen risico meer uit gaat (CGVS 12/01371, p. 13 en CGVS, p. 6). Op basis van bovenstaande maakt u dan ook weinig aannemelijk dat u of uw familieleden in de toekomst een reëel risico lopen in Bagdad op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De door uw neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze voorliggende appreciatie zouden kunnen wijzigen. Ze bevestigen uw identiteit, nationaliteit, herkomst en reisroute aspecten die hier evenwel niet ter discussie staan.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve dient er te worden opgemerkt dat in hoofde van uw ouders en broers eveneens werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van AL SALIH, Yousif:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en een sjiitische moslim te zijn afkomstig van Bagdad, meer bepaald van de wijk al Karrada. Op weg naar school, werd u in oktober 2006 ontvoerd door onbekenden. U werd in de kofferbak van een auto gestopt en vastgehouden in een toiletruimte. U mocht een keer met uw ouders spreken om hen een teken van leven te geven. Tijdens uw gevangenschap werd er met uw vader onderhandeld over losgeld. Na drie dagen werd u op een bepaald moment geblinddoekt en meegenomen. U werd ergens in de buurt van uw huis met een auto afgezet. U vernam nadien dat uw vader effectief losgeld zou hebben betaald. Het incident maakte dat uw vader u niet meer naar school durfde te laten gaan en uw familie uiteindelijk de beslissing nam om het land te verlaten in december 2006. U vertrok met uw familie naar Syrië, meer bepaald naar Damascus. Met het uitbreken van de opstand in Syrië in het voorjaar van 2011, verslechterde ook in Damascus langzamerhand de veiligheidssituatie.

Op 2 augustus 2012 werden u en uw familie vroeg in de ochtend opgeschrikt door een raketaanval op jullie woonst die zich plotseling te midden van gevechten tussen soldaten van het Vrij Syrische Leger en regeringssoldaten bevond. Jullie slaagden erin om te ontkomen en doken onder in een hotel in het centrum van Damascus. Toen jullie enkele dagen later naar jullie woning teruggingen om nog wat spullen op te halen, constateerden jullie dat de woning grotendeels was vernield en dat alles van waarde was gestolen. Er werd besloten niet langer in Syrië te verblijven. Op 13 augustus 2012 verliet uw Syrië via de nationale luchthaven en reisde u en uw familie naar Turkije. Na een viertal maanden aldaar te hebben verbleven, reisden jullie met valse Deense paspoorten, naar Egypte en vervolgens naar Tunesië. Op 27 oktober vertrok u en uw familie vanuit Tunesië per vliegtuig naar België waar u nog dezelfde dag aan de Belgische autoriteiten kenbaar maakte, nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw Irakese identiteitskaart, een kopie van uw Irakees nationaliteitsbewijs, een kopie van uw vals Deens paspoort, een kopie van uw Syrisch baccalaureaat diploma en tenslotte een kopie van uw boardingpass van de vlucht van Tunis naar Brussel.

B. Motivering

Na uw gehoor op 9 november 2012 door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat u niet heeft overtuigd waarom u na uw vertrek uit Syrië in augustus 2012 omwille van de preciaire veiligheidssituatie (CGVS, p. 6-7), niet zou kunnen terugkeren naar Irak. U maakt immers niet aannemelijk dat u in Irak een vervolging vreest in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en wel om de volgende redenen.

Er dient te worden opgemerkt dat u geen elementen aanhaalt waaruit kan worden geconcludeerd dat u thans in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève hoeft te koesteren. Uit uw verklaringen blijkt dat u vooropstelt niet naar Irak terug te kunnen keren omwille van de algemene situatie in het land (CGVS, p. 7). U stelt bovendien te vrezen opnieuw te worden ontvoerd zoals u in 2006 is overkomen. In verband met deze ontvoering dient vooreerst te worden aangestipt dat deze ontvoering geen verband hield met één van de vijf vervolgingsgronden van de Vluchtelingenconventie, te weten religieuze of politieke overtuiging, etnische origine, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Het door u ingeroepen vluchtmotief is dan ook eerder te kwalificeren als een eenmalig incident met een financieel motief. Uw ontvoerders eisten namelijk losgeld. Na drie dagen gevangenschap werd u vrijgelaten nadat uw vader hun eis voor losgeld had ingewilligd. U toont dan ook niet aan dat u werd vervolgd omwille van één van de redenen van de Conventie van Genève.

Hoewel u in het verleden het slachtoffer bent geworden van een ontvoering waarbij u mogelijks ernstige schade opliep omwille van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet oordeelt het CGVS in uw specifiek geval dat het weinig aannemelijk is dat u of uw familieleden in de toekomst opnieuw het slachtoffer zouden worden van een ontvoering. U verklaart hiertoe immers expliciet geen enkele concrete indicatie te hebben (CGVS, p. 8). Bovendien blijkt dat na uw ontvoering, u en uw familie nog een tweetal maanden in Bagdad hebben gewoond, zonder dat er zich in die periode andere incidenten voordeden (CGVS 12/01371, p.13). Evenmin zijn neven of nichten in de loop der jaren slachtoffer geworden van ontvoeringen omwille van losgeld (CGVS 12/01371, p. 13). Ook zou de identiteit van uw ontvoerders in de loop der jaren bekend zijn geraakt en zouden zij door de autoriteiten zijn opgepakt. Er kan dan ook worden gesteld dat van hunnentwege thans geen risico meer uit gaat (CGVS 12/01371, p. 13). Op basis van bovenstaande maakt u dan ook weinig aannemelijk dat u in de toekomst een reëel risico loopt in Bagdad op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De door uw neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze voorliggende appreciatie zouden kunnen wijzigen. Ze bevestigen uw identiteit, nationaliteit, herkomst en reisroute en verblijf in Syrië, aspecten die hier evenwel niet ter discussie staan.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar

verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve dient er te worden opgemerkt dat in hoofde van uw ouders en broers eveneens werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève, artikel 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, betwisten verzoekers dat zij geen problemen meer zouden kennen in Irak. Zij betogen dat ze reeds 6 jaar in Syrië verbleven en dat ze niet meer naar Irak terugkeerden. Zij vervolgden dat ze gedurende korte tijd na de ontvoering niet meer lastiggevalen werden omdat ze na twee weken hun hele inboedel verkochten en ondergedoken leefden bij familie in een andere regio van Bagdad. Verzoekers wijzen erop dat

verzoekers broer en zussen en diens kinderen geen problemen ondervinden aangezien ze niet in dezelfde buurt wonen maar vrij ver van hen en dat hun zoon Y. vreest dat er nog een ontvoering zou plaatsvinden. Tot slot stellen verzoekers dat sinds de terugtrekking van de Amerikaanse troepen en ondanks de stabilisering van de situatie er terug een opflakking is geweest in juni waarbij zes doden en tientallen gewonden zijn gevallen en er nog altijd spanningen zijn tussen de sjitische, soennitische en Koerdische elementen in de regering die zouden kunnen leiden tot een nieuw sektarisch geweld vergelijkbaar met de burgeroorlog in 2006-2007.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag van verzoeker geweigerd omdat, (i) opgemerkt dient te worden dat hij geen elementen aanhaalt waaruit kan worden geconcludeerd dat hij thans in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève hoeft te koesteren omdat uit zijn verklaringen blijkt dat hij vooropstelt niet naar Irak terug te kunnen keren omwille van de algemene situatie, (ii) in verband met de problemen die zich in het verleden hebben voorgedaan opgemerkt dient te worden dat het incident met de dreigbrief in 2004 onvoldoende zwaarwichtig is om actueel gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging, (iii) de ontvoering van zijn zoon Y. in oktober 2006 geen verband hield met één van de vijf vervolgingsgronden van de vluchtelingenconventie en de ontvoering te kwalificeren is als een eenmalig incident met een financieel motief, (iv) naaste familieleden al die tijd in Bagdad zijn blijven wonen, (v) uit zijn verklaringen blijkt dat de identiteit van de ontvoerders van zijn zoon in de loop der jaren bekend zou zijn geraakt en dat zij door de autoriteiten zouden zijn opgepakt, en (vi) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen is dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.2.2. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekster en hun zoon Y. en A. om dezelfde redenen geweigerd.

2.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 november 2012, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met een aantal motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om deze motieven ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen met concrete elementen en pertinente gegevens. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij echter in gebreke blijven. Immers, in wezen komen verzoekers niet verder dan het herhalen van hun eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten en hun beweemde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

2.3.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.3.3. De Raad stelt vast dat door de partijen niet wordt betwist dat verzoekers, niettegenstaande zij zes jaar in Syrië verbleven, Iraaks staatsburger zijn en de nood aan bescherming derhalve dient te worden getoetst ten aanzien van Irak.

2.3.4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of geveesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers geen elementen aanhalen waaruit kan geconcludeerd worden dat zij thans een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève hoeven te koesteren. Verzoekers betwisten niet dat (i) zij vooropstelden niet naar Irak terug te kunnen keren omwille van de algemene situatie, (ii) het incident met de dreigbrief die eerste verzoeker zou hebben ontvangen in 2004 onvoldoende zwaarwichtig is om actueel gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, (iii) de ontvoering van Y., derde verzoeker, te kwalificeren is als een eenmalig incident met een financieel motief, (iv) familieleden al die tijd in Bagdad zijn blijven wonen, en (v) de identiteit van de ontvoerders in de loop van de jaren bekend zou zijn geraakt en dat zij door de autoriteiten opgepakt werden.

Met het betoog en de argumenten dat zij zes jaar in Syrië hebben verbleven, zij hun inboedel en huis verkochten en ondergedoken leefden alvorens Irak te verlaten, en zijn broer en zussen niet in dezelfde buurt leven, slagen zij er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten en tonen zij niet aan dat zij thans zes jaar later een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren om welke reden dan ook. Dat de bewuste personen op vrije voeten zijn en hen bedreigden om geen klacht neer te leggen, zoals thans in het verzoekschrift wordt gesteld komt niet overeen met de afgelegde verklaringen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (gehoor, eerste verzoeker, p. 13) *“Zij vroegen naar mij. Ze zeiden dat Y. destijds was ontvoerd. We hebben een paar mensen opgepakt die dat bekend hebben. Was dat de politie die naar uw broer zijn gekomen? Ik heb het hem niet gevraagd. Het was een gewoon gesprek. Hij deelde mij dit mee aan hem(...)”*.

In de mate eerste verzoeker ter terechtzitting toelicht dat de daders van de ontvoering van zijn zoon Y. werden opgepakt maar in 2008 werden vrijgelaten nadat er een amnestie werd afgekondigd, stelt de Raad vast dat, niet tegenstaande daar niet op door werd gevraagd tijdens het gehoor geen van de verzoekers melding heeft gemaakt van een effectieve veroordeling of vrijlating van de ontvoerders vermits uit de verklaringen eerder blijkt dat zij niet eens op de hoogte zijn van de identiteit van ontvoerders. Voorts dient te worden vastgesteld dat geen van de verzoekers tijdens het gehoor concreet heeft aangevoerd dat zij thans een vrees voor vervolging dienen te koesteren vanwege de ontvoerders of dat daar enige aanwijzingen voor zijn (gehoor Y, p.7-8; gehoor eerste verzoeker, p. 14; gehoor tweede verzoeker p. 8; gehoor A., p. 6).

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekers zich voor hun verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroepen op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van hun asielaas. Naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas zoals uiteengezet door verzoekers ongeloofwaardig is. Bijgevolg kunnen zij zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Verzoekers zijn afkomstig uit Irak, Bagdad zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing “Irak” *“De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – BAGDAD”* van 16 juli 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van “open combat”. De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.6.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (F.H. v. Zweden, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege

terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "Strategy for the Iraq Situation van januari 2007" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de precare veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91). Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij in Bagdad verschillende familieleden hebben.

2.6.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoekers niet worden aangenomen dat zij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komen voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers uitvoerig werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS